

venter man næste år en fordobling i forhold til det, der oprindeligt var forventet. En af årsagerne er naturligvis den øgede beskatning af erhvervslivet, som det, vi diskuterer i dag, også er udtryk for.

Et af regeringens initiativer i den aftale, der er indgået om finansloven, er en fremrykning af forskellige kredittider. Jeg ved ikke, om forretningsordenen tillader, at man bruger udtrykket »en typisk Lykketoft«, men i hvert fald tror jeg, at det i folkemunde vil være naturligt at bruge det udtryk om den facon, hvorpå man ønsker at give et år, som normalt har 12 måneder, 13 måneder, når det drejer sig om indtægterne. Det giver selvfølgelig godt både næste år og året derefter – ca. 13 mia. kr. næste år og 12 mia. kr. året efter i engangsindtægter, og det er jo noget, der vil noget.

Men samtidig med, at vi kan komme med kritiske bemærkninger om, at man henter flere penge ind i kassen, må man altså også sige, at hvis vi ser på den generelle samfundsøkonomi, går det faktisk ganske udmærket i Danmark. Vi sagde i forbindelse med afstemningen den 28. september 2000, at vi følte, det gik vældig godt, og det vil jeg også sige her som en understregning af, at det ikke bare var valgkampretorik op til en folkeafstemning. Aktiekurserne har bevæget sig opad, også efter den 28. septembers nej til euroen, og renten har bevæget sig nedad, osv. Så kan man jo diskutere, om det er på grund af eller på trods af regeringen.

Derfor kan man også bruge dagen i dag til at sige om ændringsforslagene, at det er jo fornemt, at der ikke har været behov for det økonomiske indgreb og den stramning, som regeringen med finansministeren i spidsen op til den 28. september sagde ville blive en nødvendighed, hvis det blev et nej. Man kan vel sige, at de aftaler, der er indgået, ikke peger i den retning og dermed understreger, at regeringen tog fejl eller talte imod bedre vidende, da den sagde, at et indgreb ville være nødvendigt, også i forbindelse med finansloven, hvis det blev et nej til euroen. Regeringen tog altså fejl, og vi mangler bare én ting fra regeringen, nemlig at den også anerkender, at den tog fejl.

Fra regeringens side har udgangspunktet for finanslovsdrøftelserne i år været folkehøringerne, som jo har været afholdt om centrale emner i den politiske debat, og det er klart, at det har skabt en forventning hos flere grupper i samfundet om et løft. Fra Dansk Folkeparti meddelte vi allerede under førstebehandlingen af finanslo-

ven, at vi faktisk følte, at det var et godt udgangspunkt for en finanslovsdrøftelse, fordi der blev fokuseret på områder, som vi også i Dansk Folkeparti ønsker større opmærksomhed om. Det kvitterede jeg også for, og derfor kan det selvfølgelig undre, hvis der er nogen, der herefter taler om, at Dansk Folkeparti ikke har ønsket at påtage sig et ansvar i forbindelse med finansloven.

Jeg ønsker selvfølgelig at bruge denne anledning til helt klart at markere, at når Dansk Folkeparti ikke er indgået i finanslovsdrøftelserne og følgelig naturligvis heller ikke er med i nogen delaftaler, er det ikke, fordi Dansk Folkeparti ikke har ønsket at tage del i forhandlingerne og drøftelserne, men fordi regeringen ikke har ønsket at have en dialog med Dansk Folkeparti om statens økonomi. Jeg vil dog også benytte lejligheden til at understrege regeringens suveræne ret til at afgøre løbende, hvem den vil forhandle med.

Umiddelbart kan man jo mene, det er underligt, at der ikke forhandles med partier, der som udgangspunkt er positive over for lige præcis de emner, som regeringen selv siger, at den lægger megen vægt på. Men ved nærmere eftertanke er det vel egentlig ikke så underligt endda, for hvordan skal man sælge op til næste valg, at de partier, som man siger er uansvarlige og ikke er stuerene, har man lavet politiske aftaler med? Det kan være lidt vanskeligt, og ud fra den synsvinkel kan man selvfølgelig forstå regeringens taktiske overvejelser over for Dansk Folkeparti.

Nu er det oven i købet blevet et problem, kunne jeg næsten forstå på den socialdemokratiske ordførers tale ved indledningen af debatten, at Dansk Folkeparti og nogle andre partier vil støtte en række af de ændringsforslag, som regeringen har stillet i kølvandet af de aftaler, der er indgået. Men lad mig sige det klart, at Dansk Folkeparti vil støtte de fremskridt, det er muligt at opnå, selv om vi samtidig ikke føler, at de aftaler, der er indgået, er tilstrækkelige for at hjælpe på ældre- og sundhedsområdet osv. Vi føler ikke, at de initiativer, der er aftalt, er tilstrækkelige, og det er nok også derfor, initiativerne ikke er kommet mere centralt frem under den debat, vi har haft i dag.

Jeg tror faktisk, at der i den kommende tid vil være ret mange, som bl.a. på baggrund af folkehøringerne har fået skabt nogle forventninger, der vil blive ret skuffede. For at modvirke dette har vi i vores ændringsforslag foreslået yderligere ressourcer til lige præcis de tre nøgleområ-